

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 569/21
4.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., улица ... број ..., чији је пуномоћник Боривој Турчин, адвокат из Панчева, против тужене ББ из ..., улица ... број ..., чији је пуномоћник Марко Милојевић, адвокат из Београда, улица Едварда Грига број 6А, ради вршења родитељског права и издржавања мал. деце и по тужби тужене против тужиоца ради одржавања личних односа, одлучујући о жалби тужене противтужиље изјављеној против пресуде Основног суда у Панчеву П2.бр. 769/19 од 15.07.2021. године, у седници већа одржаној дана 04.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене противтужиље и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Панчеву П2.бр. 769/19 од 15.07.2021. године у ставу првом, трећем и четвртом изреке.

ПРЕИНАЧАВА СЕ одлука о трошковима поступка садржана у ставу шестом изреке пресуде Основног суда у Панчеву П2.бр. 769/19 од 15.07.2021. године па се свака странка **ОБАВЕЗУЈЕ ДА** сноси своје трошкове поступка.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље противтужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, делимично се усваја тужбени захтев тужиоца противтуженог у нерешеном делу па се одређује да ће се лични контакти малолетног ВВ и малолетног ГГ са мајком туженом противтужиљом наредних 6 месеци од предузетих саветодавних психотерапијских третмана тужиље противтужене одржавати једном недељно у трајању од једног сата у просторијама Центра за социјални рад “...” улица ... број ... у присуству стручног радника органа старатељства – педагога или психолога. Ставом другим изреке одбија се тужбени захтев тужиоца

противтуженог у нерешеном делу којим је тражио да се делимично лиши родитељско право тужене противтужиље у погледу права на давање сагласности за путовања у иностранство малолетног ГГ и малолетног ВВ, као и да се повери Центру за социјални рад “...” давање сагласности за путовање у иностранство за малолетног ВВ и малолетног ГГ, као неоснован. Ставом трећим изреке делимично се усваја тужбени захтев тужиоца противтуженог у нерешеном делу па се обавезује тужена противтужиља да на име дела доприноса за издржавања малолетног ВВ плаћа месечно износ од 14.000,00 динара и то до 05. у месецу за текући месец почев од 01. јуна 2021. године па убудуће док за то постоје законски услови и то на руке оцу малолетне деце тужиоцу противтуженом АА. Ставом четвртим изреке делимично се усваја тужбени захтев тужиоца противтуженог у нерешеном делу па се обавезује тужена противтужиља да на име дела доприноса за издржавања малолетног ГГ плаћа месечно износ од 12.000,00 динара и то до 05. у месецу за текући месец почев од 01. јуна 2021. године па убудуће док за то постоје законски услови и то на руке оцу малолетне деце тужиоцу противтуженом АА. Ставом петим изреке одбија се тужбени захтев тужиоца противтуженог у делу да се обавезе тужени противтужилац да на име дела доприноса за издржавања малолетног ВВ плаћа преко досуђеног износа од 14.000,00 динара до траженог износа од 19.000,00 динара, као и на име доприноса за издржавање малолетног ГГ преко досуђеног износа од 12.000,00 динара па до траженог износа од 16.000,00 динара односно преко укупно досуђеног износа од 26.000,00 динара па до укупно траженог износа од 35.000,00 динара као неоснован. Ставом шестим изреке обавезује се тужена противтужиља да тужиоцу противтуженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 327.523,50 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужиља противтужена побијајући је у ставу првом, трећем, четвртном и шестом изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Трошкове другостепеног поступка је тражила и определила.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе чланова 386. ЗПП (“Службени гласник РС”, бр.72/2011, 49/2013-одлука Уставног суда, 74/2013-одлука Уставног суда и 55/2014, 87/2018 и 18/2020) и 202.-207. Породичног закона, Апелациони суд у Београду је оценио да жалба није основана.

У проведеном поступку нису почињене битне повреде одредаба парничног поступка предвиђене чланом 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би се ожалбена побијана одлука морала укинути. Супротно наводима жалбе тужене противтужиље првостепена пресуда не садржи ни битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП. Пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати. Изрека је разумљива, не противречи ни сама себи ни разлозима који су наведени у погледу свих битних чињеница на јасан, непотпротивречан и убедљив начин, а логично и недвосмислено произлазе из изведених доказа и целокупног стања у списима.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су биле у ванбрачној заједници у којој су добиле двоје деце, и то мал. ВВ дана ... године и мал. ГГ дана ... године. Након престанка заједнице живота парничних странака, тужилац-противтужени је наставио да брине о мал. деци. Интелектуални, емоционални и социјални степен

зрелости мал. ВВ и ГГ одговара њиховом календарском узрасту, а код мал. деце нису регистровани психопатолошки елементи у смислу постојања душевних обољења или поремећаја. Општи ниво интелектуалног развоја мал. ВВ и мал. ГГ одговара њиховом узрасту, без дијагностификованих знакова менталних инхибиција или менталне неефикасности. Парничне странке су просечних интелектуалних потенцијала и немају регистровано постојање привременог или трајног душевног обољења. Родитељски капацитети тужиоца-противтуженог за вршење родитељског права су адекватни, способни и мотивисан је да уз подршку породичне средине задовољи развојне потребе мал. ВВ и ГГ. Мал. деца су упућена на оца и у односу са њим осећају сигурност, подршку, заштиту, доследност у ставовима и позитивно искуство у емоционалном односу. Родитељски капацитети за самостално вршење родитељског права тужене-противтужиље су значајно компромитовани услед граничног поремећаја структуре личности регистрованог код тужене-противтужиље у виду поремећаја личности са карактеристикама мешовитог поремећаја личности Ф.61. Мал. ВВ, који је навршио 15 година живота, одлучио је да жели да живи са оцем, односно да жели да буде поверен њему на самостално вршење родитељског права. Тужилац-противтужени је предузетник који у свом власништву има мењачницу, а просечна месечна зарада, која није фиксна, износи 22.000,00 динара. Поред тога, тужилац-противтужени има два стана, које издаје у закуп, при чему висина закупнине за један стан износи 100 евра, а за други стан 140 евра месечно. Живи са мал. децом и мајком у кући која је у његовој својини, а чија је површина око 100м². Мајка тужиоца-противтуженог је пензионер и има месечна примања у износу од 28.000,00 динара. Тужена-противтужиља је завршила средњу школу и није у радном односу, а повремено обавља хонорарне послове у иностранству, где месечно заради око 500 швајцарских франака. Живи у породичној кући која је у власништву њене мајке. Од престанка ванбрачне заједнице није доприносила издржавању мал. деце. Потребе мал. ВВ су одмерене у укупном износу од 47.000,00 динара месечно, без трошкова школарине од 2.500 евра на годишњем нивоу за гимназију коју похађа, док су потребе мал. ГГ одмерене у износу од 28.500,00 динара. Висина режијских трошкова за домаћинства парничних странака је утврђена и ближе наведена у образложењу побијане пресуде. Висина издржавања лица која се налазе на породичном смештају износи 31.880,00 динара, у време доношња побијане одлуке.

Из стања у списима произилази да је првобитном пресудом Основног суда у Панчеву П2.бр. 128/18 од 30.06.2019. године усвојен тужбени захтев тужиоца-противтуженог па су мал. ВВ и мал. ГГ поверени на даљу бригу, чување и васпитање тужиоцу-противтуженом, који ће самостално вршити родитељско право. Ставом другим изреке одређено је да ће пребивалиште мал. ГГ и мал. ВВ бити на адреси код оца АА, у ..., у ул. ... бр. ... Ставом трећим изреке уређени су лични контакти мал. ВВ и ГГ са мајком, туженом-противтужиљом, тако што ће се наредних 6 месеци од предузетих саветодавних и психотерапијских третмана тужене-противтужиље, одржавати једном недељно у трајању од једног сата, у просторијама Центра за социјални рад "...” у ..., у ул. ... бр. ..., у присуству стручног радника органа старатељства – педагога или психолога. Ставом четвртим изреке делимично је лишена родитељског права тужена-противтужиља у погледу права на давање сагласности за путовање у иностранство мал. ГГ и мал. ВВ. Ставом петим изреке поверено је Центру за социјални рад "...” ... давање сагласности за путовање у иностранство за мал. ВВ и мал. ГГ. Ставом шестим изреке обавезана је тужена-противтужиља да на име дела

доприноса за издржавање мал. ВВ плаћа месечно износ од 8.000,00 динара и то сваког првог до петог у месецу за текући месец од дана подношења тужбе, па убудуће, док за то постоје законски услови и то на руке оцу мал. деце тужиоца-противтуженог АА. Ставом седмим изреке обавезана је тужена-противтужиља да на име дела доприноса за издржавање мал. ГГ плаћа месечно износ од 6.000,00 динара и то сваког првог до петог у месецу за текући месец од дана подношења тужбе, па убудуће док за то постоје законски услови, и то на руке оцу мал. деце тужиоцу-противтуженом, АА. Ставом осмим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца-противтуженог у делу да се обавезе тужена-противтужиља да на име дела доприноса за издржавање мал. ВВ плаћа преко досуђеног износа од 8.000,00 динара до траженог износа од 12.000,00 динара, као и на име доприноса за издржавање мал. ГГ преко досуђеног износа од 6.000,00 динара, па до траженог износа 12.000,00 динара, односно преко укупно досуђеног износа од 14.000,00 динара, па до укупно траженог износа од 24.000,00 динара, као неоснован. Ставом деветим изреке одбијен је противтужбени захтев тужене-противтужиље да се мал. ВВ и мал. ГГ повере на даљу бригу, чување и васпитање туженој-противтужиљи, која би самостално вршила родитељско право, да се пребивалиште заједничке мал. деце сматра пребивалиштем мајке, да се контакт и виђање мал. деце уреди на начин ближе означен у изреци и да се тужилац-противтужени обавезе да на име свог дела доприноса за издржавање мал. деце плаћа износ од по 10.000,00 динара до 10. у месецу за текући месец, на рачун мајке, тужене-противтужиље, све док постоје законом прописани услови за то, под претњом принудног извршења, као неоснован. Ставом десетим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2.бр. 544/19 од 08.11.2019. године укинута је одлука првостепеног суда о тужбеном захтеву за уређење личних односа, као и одлука у ставовима четвртог и петом којом је лишена тужена противтужиља родитељског права у погледу давања сагласности за путовање у иностранство, као и одлука у коме је одбијен износ доприноса преко досуђеног а до траженог, те је, након што је сачињено поравнање у поступку пред Вишим судом приликом деобе брачне тековине постављен нови тужбени захтев за издржавање малолетне деце поднеском од 13. маја 2021. године, тако што је тражено да се обавезе тужена да на име издржавања малолетног ГГ плаћа месечно износ од 16.000,00 динара почев од 01. јуна 2021. па убудуће, а за малолетног ВВ износ од 19.000,00 динара почев од 01. јуна 2021. године па убудуће.

На основу изведених доказа у поновном поступку у току кога је тужена од стране органа старатељства позивана девет пута ради вршења опсервације, као и телефонским и писменим путем, а неодазивање на позиве водитеља случаја објаснила својим одсуством услед пословног ангажмана у иностранству, првостепени суд је чињенице које се односе на личне и имовинске прилике парничних странака утврдио на основу њихових изјава датих у својству парничних странака, као и писаних доказа, те је имајући у виду и висину издржавања лица која се налазе на породичном смештају за месец мај 2021. године у износу од 31.880,00 динара, оценио да је основан тужбени захтев да на име дела доприноса за издржавање малолетног ВВ тужиља плаћа месечни износ од 14.000,00 динара, а за малолетног ГГ износ од 12.000,00 динара месечно, а преко досуђеног износа тужбени захтев одбио, при чему је приликом доношења одлуке о висини доприноса ценио потребе и узраст малолетне деце, као и чињеницу да су у динамичном животном добу када се њихове потребе умножавају. Имајући у виду имовинске прилике оба родитеља, као и висину накнаде код хранјеника првостепени суд је правилно оценио да ће досуђивањем наведених износа бити обезбеђени животни

и здравствени услови за правилан и потпун развој малолетне деце, имајући у виду њихов узраст, правилном применом члана 78, 154, 160, 161 и 162 Породичног закона.

Чињенице које се односе на привремени модел контаката према предлогу за одређивање привремене мере утврђене су на основу стручног налаза и мишљења Центра за социјални рад "...” у ..., а чињенице које се односе на стварну вољу и оформљен став малолетне деце малолетног ВВ и малолетног ГГ да не желе било какав контакт са мајком, као и карактер самог односа тужене противтужиље са малолетном децом, утврђени су на основу налаза и мишљења клиничког психолога ДД, као и налаза и мишљења примаријуса доктора судског вештака за област неуропсихијатрије и судске психијатрије ЂЂ, те је првостепени суд одлучујући о контакту малолетне деце, малолетног ВВ и малолетног ГГ на основу налаза и мишљења др. ЂЂ, судског вештака за област неуропсихијатрије и судске психијатрије од 28.05.2018. године, утврдио да директиван став у погледу одржавања односа малолетног ВВ и малолетног ГГ са мајком тужиљом противтуженом не би био у најбољем интересу малолетне деце, већ би био контрапродуктиван.

Како је утврђено да би се психотерапијским радом са малолетном децом од стране психолога допринело бољој психолошкој обради и промени значења доживљених релација са мајком, а тиме и до промене воље и ставова малолетне деце да се сусретну са мајком, под условом да мајка малолетне деце прихвата саветодавни психотерапијски третман, првостепени суд је ценио да је у интересу развојних потреба малолетног ВВ и ГГ да 6 месеци од предузетих третмана започну одржавање њихових личних односа са мајком.

Супротно жалбеним наводима, приликом одлучивања о одржавању личних контаката малолетне деце са мајком, првостепени суд је у поновном поступку поступио у складу са налогом из укидног решења Апелационог суда у Београду, те утврдио током поступка да је Центар за социјални рад пружио сва потребна обавештења малолетном ВВ за формирање мишљења, а све како је и сам Центар за социјални рад у свом налазу 13.02.2019. године истакао да је неконтактирање мајке са децом у дужем временском периоду, као и инцидент после кога је туженој изречена хитна мера у односу на тужиоца и малолетног ВВ изазвала још веће отпоре код малолетног ВВ, као и осећај стида, љутње и туге истовремено, те се приликом доношења одлуке руководио и мишљењем клиничког психолога ДД од 17.05.2018. године, који је опредељење оба детета да не желе да одржавају личне односе са мајком, засновао искључиво на личном доживљавању и искуствима деце у контакту са мајком, оцењујући да је реч о стварној вољи деце и њиховим оформљеним ставовима.

Првостепени суд је овакву одлуку засновао и на чињеницама да је тужена напустила заједничко домаћинство и оставила малолетну децу, да своју малолетну децу од момента престанка ванбрачне заједнице у дужем временским интервалима није виђала и редовно контактирала, да је остављала и закључавала малолетног ГГ у собу приликом летовања, да је вербално нападала и вређала малолетног ВВ, да ничим није доприносила издржавању своје малолетне деце од престанка ванбрачне заједнице, да није била да испрати малолетног ВВ на прослави матурске вечери, те да јој је наређењем ПО ... изречена и продужена на 30 дана хитна мера привремене забране контактирања и приласка малолетном ВВ. Водећи рачуна превасходно о најбољем

интересу деце, првостепени суд је оценио да је одређени начин одржавања личних односа са мајком у најбољем интересу деце у складу са чланом 6 Породичног закона.

Поред тога, првостепени суд је ценио да, иако тужена често борави у иностранству, не злоупотребљава родитељско право, те одбио захтев да се делимично лиши родитељског права у погледу давања сагласности за путне исправе у ком делу побијана пресуда није ни ожалбена.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано и оно произлази из доказа у списима које је првостепени суд правилно оценио у смислу члана 8. ЗПП. Жалбом тужене противтужиље нису истицане нове чињенице нити су понуђени или предложени нови докази у смислу члана 372. став 1. ЗПП, па утврђено чињенично стање није доведено у сумњу.

Према члану 266. став 1. Породичног закона, у спору за заштиту права детета и у спору за вршење, односно лишење родитељског права суд је увек дужан да се руководи најбољим интересом детета, а одредба члана 270. истог закона обавезује суд да пре него што донесе одлуку о заштити права детета или о вршењу, односно лишењу родитељског права затражи налаз и стручно мишљење од органа старатељства, породичног саветовалишта или друге установе специјализоване за посредовање у породичним односима. Дете има право да одржава личне односе са родитељем са којим не живи (члан 61.) и то право може бити ограничено само судском одлуком када је то у најбољем интересу детета, или постоје разлози да се тај родитељ потпуно или делимично лиши родитељског права или у случају насиља у породици.

Првостепени суд је правилно поступио при доношењу одлуке о начину уређења и одржавања личних односа тужене противтужиље са заједничком малолетном децом. Одређени модел одржавања личних односа тужене противтужиље као родитеља који не врши родитељско право и не живи у породичној заједници са својом малолетном децом првостепени суд је одредио руководећи се, пре свега, налазима вештака односно интересима детета, њиховим узрастом, те је имајући у виду све околности случаја, пружио могућност овде тужиљи противтуженој, супротно њеним жалбеним наводима, да након подвргавања психотерапијском третману ступи у контакте са малолетном децом.

Приликом одлучивања првостепени суд је имао у виду све околности конкретног случаја, налазе вештака, као и налаз и мишљење Центра за социјални рад, те околност да се у поновном поступку тужена на 9 позива Центра за социјални рад није одазвала, као и њено пасивно држање у поновном поступку пред судом у овом спору.

На правилност побијане одлуке у овом делу нису од утицаја жалбени наводи тужене противтужиље, који управо указују на несхватање тужене противтужиље своје улоге у отпору која малолетна деца према њој показују, те управо потребу да јој се, након обављеног третмана са њом, омогући контакт са малолетном децом. На овај начин тужиљи је пружена могућност одржавања контакта са малолетном децом што је и у њиховом најбољем интересу након третмана, а могућност да се деца и самостално виђају са мајком посебно ВВ, који ће у децембру ове године постати пунолетан, наведеном одлуком није забрањена. На туженој противтужиљи је да на основу ове одлуке схвати своју позицију и однос који малолетна деца према њој имају, те учини

напоре у смислу подвргавања психолошком третману, како би реуспоставила контакт са њима.

На правилност побијане одлуке у делу одржавања контакта нису од утицаја жалбени наводи тужене противтужиље да је због свог боравка у иностранству била онемогућена да приступи центру. Ово стога што из листе праћења и контаката коју је Центар доставио несумњиво произилази да је 9 пута позивана како би дошла у центар те да ниједном није одговорила на позиве, а постојала је могућност и да се сама појави у центру односно пред судом. Осим тога, на претпоследњем рочишту је чак и пуномоћник тужене противтужиље указао да више од месец дана није у контакту са својом странком што указује на њено пасивно држање у овом поступку. Поред тога, на правилност побијане одлуке у овом делу није од утицаја ни навод тужене да повремено одлази у иностранство како би радила и тиме обезбедила средства за издржавање, што нико не спочитава туженој противтужиљи побијаном одлуком, нити наведено има утицаја на њену обавезу да се, када је у земљи, учествује у саветодавном третману односно у поступку корективног надзора вршења родитељског права како би се контакти уз вољу деце реуспоставили.

На правилност одлуке нису од утицаја ни жалбени наводи да је тужена противтужиља безброј пута одлазила у центар и молила да јој се омогући да виђа децу обзиром да на ту околност није пружила доказе нити они произлазе из листе праћења контаката Центра за социјални рад. Чињеница да би малолетна деца са мајком у заједничким активностима могла проводити време и мимо одређеног модела виђања, што је резултат жеље и договора, нису од утицаја на правилност побијане одлуке, имајући у виду да би се на начин опредељен побијаном пресудом могли реуспоставити контакти са децом на начин да се прошири модел виђања, посебно имајући у виду узраст малолетног ВВ.

На правилност побијане одлуке нису од утицаја ни жалбени наводи којима се оспорава налаз вештака ни наводи да је дошло до битне повреде поступка због одбијања предлога тужене противтужиље да се изведе ново неуропсихијатријско вештачење, обзиром да се поступак води од 2018. године, као и да је у току поступка извршено комплетно вештачење, те имајући у виду листу праћења и контаката од стране Центра за социјални рад.

Неосновани су жалбени наводи тужене противтужиље којима побија начин на који је првостепени суд уредио одржавање њених односа са малолетном децом указивањем на разлоге Апелационог суда у Београду, обзиром да је у поновном поступку првостепени суд поступио по налогу Апелационог суда у Београду, утврдивши да су мал. ВВ дата сва потребна обавештења, али да деца и даље одбијају контакт са мајком. Ово посебно имајући у виду налаз клиничког психолога да је децидирано опредељивање деце да не желе да одржавају личне односе са мајком ни у ком облику засновано на личном доживљавању и искуствима деце у контакту са мајком, где је изостала симбиоза, емотивно везивање, интеракција, емоционална размена и формирање позитивних емотивних шаблона у међусобним релацијама, све до губљења сваког емотивног контакта и интереса у релацијама са мајком, које опредељење је израз стварне воље деце и њихових оформљених ставова, имајући у виду и њихов узраст и способност да формирају своје мишљење.

Управо зато је на туженој противтужиљи да сагледа своју улогу у односима са децом и након саветодавног третмана у сврху јачања својих родитељских капацитета, који су по налазу вештака значајно нарушени, покуша да реуспостави контакте са мал. децом, који су јој, управо оваквом одлуком првостепеног суда и омогућени. Ово посебно имајући у виду да би по налазу вештака директиван став према деци да морају да одржавају контакте са туженом противтужиљом био контрапродуктиван, те да је и са њима потребан психотерапијски рад који би допринео промени њихових ставова према мајци, а који би имао смисла једино уколико мајка прихвати саветодавни психотерапијски третман, при чему након шест месеци од предузетих третмана у интересу развојних потреба деце да се деци предложи одржавање личних односа са мајком једном недељно у Центру за социјални рад у присуству педагога/психолога. Осим тога, у поновном поступку је утврђено да су мал. деца у поступку пред Центром за социјални рад дана 21.9.2020.године када је обављен разговор са њима изјавили да и даље одбијају контакт са мајком, а у међувремену је због инцидента туженој противтужиљи одређена и хитна мера у односу на мал. ВВ.

Поред тога, супротно наводима жалбе тужиље правилна је и одлука суда о висини њеног доприноса о издржавању малолетној деци. Првостепени суд је водио рачуна о могућностима дужника издржавања и потребама поверилаца издржавања, као и о томе да и тужена као мајка треба да доприноси издржавању деце. С обзиром да су малолетна деца поверена тужиоцу противтуженом ради самосталног вршења родитељског права првостепени суд је сагласно одредбама члана 160, 161, 162 и 163 Породичног закона правилно одлучио да је тужиља у обавези да на име свог доприноса за издржавање малолетне деце за период од 01. јуна 2021. као дана када је постигнуто поравнање па надаље плаћа досуђене износе. Приликом доношења одлуке о издржавању, првостепени суд је водио рачуна о потребама поверилаца издржавања, као и могућностима дужника издржавања и правилно је закључио да тужена противтужиља издвајањем досуђених износа на име издржавања мал. деце неће угрозити своју егзистенцију, а да је висина у складу са њеним могућностима и потребама мал. деце. Са друге стране, суд је правилно одмерио износ који је потребан за подмирење потреба мал. деце, прилике у којима живе тужилац противтужени и тужена противтужиља, при чему је водио рачуна и о томе да ниво животног стандарда деце одговара нивоу стандарда који ужива тужена противтужиља као дужник издржавања.

Наводи тужене противтужиље да је незапослена и да обавља привремене и повремене послове, те да не остварује било какав додатни приход по основу регистроване фирме, нису од утицаја, обзиром на то да је тужена у обавези да доприноси издржавању своје деце и да је она ту своју обавезу у могућности да испуни, обзиром на године живота и радну способност, те да није у току поступка доказала да није радно способна, а да је показала да може остварити зараду привременим и повременим пословима, што је њена дужност као родитеља, те имајући у виду да је досуђени износ испод половине износа коју месечно добијају лица која обезбеђују породични смештај деце. Обавеза тужене противтужиље је да издржава своју децу, а уколико дође до измене околности наведени износи се могу променити.

Другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе који, код утврђеног чињеничног стања и правилног правног становишта првостепеног суда, нису имали утицаја на доношење другачије одлуке, па их није посебно образлагао, сагласно

овлашћењу из члана 396. став 1. ЗПП.

Како законитост и правилност побијане пресуде жалбом нису доведени у сумњу, Апелациони суд у Београду је одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду као у изреци ове пресуде, на основу члана 390. ЗПП-а у вези члана 202 Породичног закона.

Међутим, основано се жалбом тужене противтужиље напада одлука првостепеног суда у погледу одлуке о трошковима поступка, обзиром да није примењена одредба члана 207 Породичног закона. У конкретном случају по мишљењу Апелационог суда у Београду правично је, и у најбољем интересу малолетне деце, да странке сnose трошкове које су имале поводом ове парнице, како досуђени износ трошкова не би утицао на могућност тужене противтужиље да издржава малолетну децу.

Са свега изложеног, одлучено је као у ставу другом изреке на основу одредбе члана 401 тачка 3 ЗПП-а у вези члана 202 и 207 Породичног закона.

Како је тужена противтужиља у жалбеном поступку успела само у погледу одлуке о трошковима поступка, односно у сразмерно незнатном делу, то је одбијен њен захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка, на основу члана 165 у вези члана 153 ЗПП-а и члана 202 Породичног закона.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић